

عنوان مقاله:

«ساختگرایی» آخرین جلوه استبداد «حقیقت»

محل انتشار:

ماهنامه باغ نظر، دوره 3، شماره 5 (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

عطاء الله کوپال - عضو هیات علمی دانشکده ادبیات دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج

خلاصه مقاله:

ساختگرایی (Structuralism)، به عنوان شیوه ای در نقد ادبی و هنری در دهه های نخستین قرن بیستم پدید آمد و در نیمه دوم آن سده به نقطه اوج خود رسید. این شیوه نقد، همواره می کوشید به خود شکل و رنگ علمی ببخشد و تمرکز بر ساختار آثار ادبی و هنری، این امکان را به ساختگرایان می داد که از دیدگاه خود قواعدی ابطال ناپذیر و فرمول هایی ثابت و لایتغیر برای بررسی آثار هنری وضع کنند. ساختگرایی اگرچه در آغاز به زبان شناسی متکی بود ولی عرصه های گوناگونی همچون مردم شناسی، فلسفه، روانشناسی، تاریخ و زمینه های مختلفی از علوم انسانی را در بر گرفت. این مقاله تأمل و نقدی است بر مجموعه رویکردهایی که تحت عنوان ساختگرایی در نقد ادبی و هنری و علوم انسانی پدید آمد. آنچه ساختگرایی نامیده می شد، امروز به عنوان یک روش زنده، منسوخ شده است و اگرچه به جنبه هایی از آن در پژوهش های مربوط به علوم انسانی می توان استناد کرد، اما ساختگرایی را باید به منزله آخرین تلاش منتقدان برای تولید «حقیقتی» مطلق و غیرقابل نقض به شمار آورد.

کلمات کلیدی:

نقد ادبی و هنری، زبان شناسی، مردم شناسی، ساختار، فرمالیسم، مکتب پراگ، منتقدان قرن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/302117>

